

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL
AWARD

Case No. 10212
Chamber Two

پرونده شماره ۱۰۲۱۲

شعبه دو

حکم شماره ۲ - ۱۰۲۱۲ - ۲۳۱

دیوان داوری دعوی ایران - ایالات متحده

نوا الن بیگل

یک ادعای کمتر از ۲۵۰,۰۰۰ دلار مطروح توسط

ایالات متحده آمریکا،

خواهان،

- و -

جمهوری اسلامی ایران،

شرکت هواپیمایی ملی ایران،

خواندگان.

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داوری دعوی ایران - ایالات متحده	
ثبت شد - FILED		
Date	2 MAY 1986	تاریخ
	۱۳۶۵ / ۲ / ۱۲	
No.	10212	شماره

حکم

اول - ادعا

۱ - ایالات متحده آمریکا در ۱۹ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۹ دی ماه ۱۳۶۰) دادخواستی حاوی یک ادعای کمتر از ۲۵۰,۰۰۰ دلار از طرف نوآ الن بیگل ("خواهان") علیه جمهوری اسلامی ایران ("خوانده") به ثبت رساند. ادعای مزبور که بدواً به مبلغ ۱۶۰ دلار بود در جریان تبادل لوایح به مبلغ ۱۱۰ دلار تقلیل یافت. ادعا در واقع بابت مبلغ پرداخت نشده‌ای است که شرکت هواپیمایی ملی ایران (ایران ار) به دلیل عدم استفاده خواهان از بلیط برگشت هواپیما که جهت مسافرت بین نیویورک و لندن خریداری کرده بود، حسب ادعا به خواهان بدهکار است.

۲ - خواهان با پرداخت ۳۲۳ دلار از طریق Inter-Collegiate Holidays, Inc (ای سی اچ) که یک آژانس مسافرتی واقع در نیویورک است، یک بلیط دوسره هواپیمایی جهت مسافرت بین نیویورک و لندن از ایران ار خریداری نمود. نامبرده با استفاده از قسمتی از بلیط فوق در ۸ ژوئیه ۱۹۷۹ (۱۷ تیر ۱۳۵۸) از نیویورک به لندن پرواز و از آنجا جهت انجام ماموریتی به سودان و ایتوپی مسافرت کرد. در نوامبر ۱۹۷۹ خواهان به لندن مراجعت کرد بقصد آنکه با استفاده از بلیط برگشت خود، به ایالات متحده مراجعت نماید، حال آنکه در بلیط قید شده بود که بعد از اوت ۱۹۷۹ معتبر نخواهد بود. بعد از ورود به لندن نامبرده دریافت که ایران ار پروازهای رفت و برگشت خود به ایالات متحده را لغو کرده است. در ۱۹ نوامبر ۱۹۷۹ (۲۸ آبان ۱۳۵۸) وی بلیط خود را به ایران ار ارائه داد و یک فقره "حواله هزینه‌های متفرقه (MCO)" به مبلغ ۱۰۰ دلار برای وی صادر شد. حواله مزبور بابت استرداد قسمت استفاده نشده بلیط که ارزش آن ۱۶۰ دلار بود، منهای ۵۰ دلار "جریمه" که طبق مقررات کرایه مربوط به این قبیل بلیط‌ها تعلق می‌گیرد و، منهای ۱۰ دلار کمیسیون که حسب ادعا به آژانس مسافرتی پرداخت گردیده بود، صادر شده بود.

۳ - خواهان اظهار می دارد که طبق مقررات مربوط به تعرفه مسافرت هوایی ("مقررات تعرفه") خواننده مجاز به کسر کمیسیون نبوده و لذا خواهان حقی داشته بجای ۱۰۰ دلار، مبلغ ۱۱۰ دلار دریافت نماید. خواهان ادعا می کند چون هیچ شرکت هواپیمائی دیگری حاضر نبوده حواله مزبور را به عنوان قسمتی از بها پذیرفته بلیط جدیدی صادر نماید، لذا وی با بلیطی که با پول خود خریداری نمود به ایالات متحده مراجعت کرد. نامبرده اظهار می دارد که بعد از مراجعت به ایالات متحده کوشید که وجه حواله را از آی سی اچ مسترد دارد، ولی تقاضایش مورد قبول قرار نگرفت، زیرا که حساب ادعا، آی سی اچ نتوانسته بود وجهی از ایران را دریافت نماید.

۴ - خواننده اظهار می دارد که با صدور حواله، مبلغ ۱۰۰ دلار، تعهدات قراردادی وی بابت استرداد وجه به خواهان خاتمه یافته، و کسر ۱۰ دلار صحیح و بابت کمیسینی بوده که آی سی اچ یعنی آژانس صادر کننده بلیط دریافت داشته است. خواننده ادعای خواهان را مبنی بر اینکه هیچ شرکت هواپیمائی دیگری حاضر به پذیرش حواله نبوده انکار کرده و اسناد ارائه داده که مدعی است "ثابت می نماید فرمهای MCO مشابهی که در تاریخهای ۱۶ نوامبر، ۲۴ نوامبر و ۲۷ نوامبر ... صادر گردیده اند توسط شرکت بریتیش ار ویز قبول شده و شرکت مذکور بمنظور دریافت طلب خود بابت فرمهای مذکور برای خواننده صورتحسابی ارسال نموده است."

۵ - به نظر دیوان دلیل موجهی برای برگزاری جلسه استماع راجع به پرونده حاضر وجود ندارد، و طرفین نیز با این نظر موافقت کردند. لذا دیوان بر اساس مدارک کتبی تسلیمی، درباره پرونده حاضر تصمیم می گیرد.

دوم - دلایل حکم

الف - صلاحیت

۶ - دیوان متقاعد شده است که خواهان تبعه ایالات متحده آمریکا می باشد. اختلافی در این مورد نیست که در زمان رسمیت یافتن بیانیه حل و فصل دعاوی، ایران از مشمول تعریف "ایران" بشرح مندرج در بند ۳ ماده هفت بیانیه مزبور بوده است. رجوع شود به کوئینز آفیس تاور اسوشی ایتس و شرکت هواپیمایی ملی ایران، حکم شماره ۱ - ۱۷۲ - ۳۷ (۱۵ آوریل ۱۹۸۳/۲۶ فروردین ۱۳۶۲) که در 2 Iran-United States C.T.R. 247 به طبع رسیده است. دیوان تصمیم گرفته است که از ایران ار به عنوان خواننده نام ببرد و بر همان اساس نیز عنوان پرونده حاضر را تغییر داده است. در این مورد نیز اختلافی نیست که ادعا ناشی از یا مربوط به یک یا چند "دین، قرارداد، ضبط اموال و یا هر اقدام دیگری که موثر در حقوق مالکیت باشد" طبق مفهوم بند یک ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی بوده و مستمرا " به خواهان تعلق داشته است.

۷ - خواننده اظهار می دارد که در تاریخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ۱۳۵۹)، ادعا به آن نحو که در بند یک ماده دو بیانیه مقرر شده، پا برجا نبوده است. لکن دیوان متذکر میشود که هرچند خواننده اظهار خواهان را مبنی بر آنکه سایر شرکتهای هواپیمایی در لندن حواله های (MCO) صادره توسط ایران را نمی پذیرفتند انکار کرده، ولی خواننده خودداری ادعائی آی سی اچ در مورد استرداد وجه حواله را انکار نکرده، و مدرکی در آن مورد ارائه نداداده، و این مطلب را نیز تکذیب نکرده که آی سی اچ عامل وی در مورد صدور بلیط بوده است. خواهان مدعی است که بعد از مراجعتش به نیویورک کوشید وجه بلیط

را از آی سی اچ مسترد نماید. در این اوضاع و احوال لازم نیست که دیوان اختلاف مربوط به اقداماتی را که در لندن جهت استفاده از حواله از طریق سایر شرکتهای هواپیمائی بعمل آمده، حل کند، زیرا در هر حال، از اواخر نوامبر ۱۹۷۹ که آی سی اچ از استرداد وجه حواله خودداری نمود، ادعا یا بر جا بوده است.

ب - ماهیت

۸ - اختلافی در این مورد نیست که خواهان در ازای قسمتی از بلیطی که مورد استفاده قرار نداد، می بایستی حداقل ۱۰۰ دلار دریافت دارد. ولی خواهان ادعا می کند که مقررات تعرفه، که مورد استناد خوانده است، اجازه نمی دهد کمیسیون (به مبلغ ۱۰ دلار در پرونده حاضر) اضافه بر ۵۰ دلار جریمه، کسر گردد. لذا خواهان ادعا می کند که حواله می بایستی بجای ۱۰۰ دلار به مبلغ ۱۱۰ دلار صادر می شد. دیوان ملاحظه کرده است که مقررات تعرفه در مورد کمیسیون هائی که آژانس های صادر کننده بلیط احیاناً " دریافت می کنند ساکت است. علاوه بر این در مقررات تعرفه مربوط به استرداد وجه بلیط در شرایطی مشابه با شرایط پرونده حاضر، تصریح شده که قسمتی از ارزش بلیط که کمتر از ۵۰ دلار نخواهد بود غیر قابل استرداد است. در این اوضاع و احوال، دیوان بر این نظر است که خواهان ثابت نکرده که حق دارد بیش از ۱۰۰ دلار که طبق تصمیم خوانده قابل پرداخت به خواهان بوده و خود خواهان نیز ضمن قبول کردن حواله، آنرا پذیرفته بود، دریافت نماید.

۹ - بنا بر این دیوان معتقد است که ایران را از ۱۹ نوامبر ۱۹۷۹ (۲۸ آبان ۱۳۵۸) یعنی از تاریخ صدور حواله، مبلغ ۱۰۰ دلار به خواهان بدهکار بوده است.

ج - بهره

۱۰ - بمنظور جبران خسارت خواهان بابت تاخیر در پرداخت مبلغی که بـه وی لازمالتادیه بوده، بنظر دیوان معقول است که بهره ساده‌ای به نرخ ۱۲ درصد در سال از تاریخ ۱۹ نوامبر ۱۹۷۹ لغایت تاریخی که کارگزار امانی به بانک امین دستور پرداخت مبلغ حکم را بدهد به خواهان پرداخت گردد.

د - هزینه‌ها

به نظر دیوان هر یک از طرفین باید هزینه‌های داوری مربوط به خود را تقبل نمایند.

سوم - حکم

۱۲ - بنا به دلائل فوق،

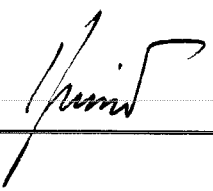
دیوان حکمی بشرح زیر صادر می نماید:

(الف) - خواننده، شرکت هواپیمائی ملی ایران متعهد است مبلغ یکصد دلار آمریکا (۱۰۰ دلار) باضافه بهره ساده به نرخ ۱۲ درصد در سال (بر اساس ۳۶۵ روز) از ۱۹ نوامبر ۱۹۷۹ (۲۸ آبان ۱۳۵۸) لغایت تاریخی که کارگزار امانی به بانک امین دستور پرداخت از محل حساب تضمینی را بدهد، به خواهان، نوآ.آ. بیگسل بپردازد. این تعهد با پرداخت از محل حساب تضمینی که طبق بند ۷ بیانیه مورخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر افتتاح شده، ایفا خواهد گردید.

(ب) - هر یک از طرفین باید هزینه‌های داوری مربوط به خود را تقبل نمایند.

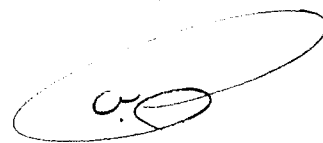
(ج) - بدینوسیله این حکم جهت ابلاغ به کارگزار امانی به ریاست دیوان
تسلیم می شود.

لاهد، بتاريخ ۳ مه ۱۹۸۶ (۱۲ اردیبهشت ماه ۱۳۶۵)

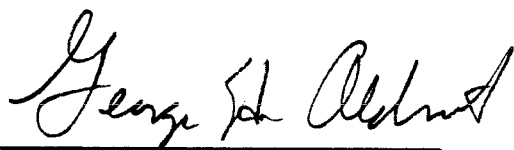
روبرت برینر

به نام خدا

حمید بهرامی احمدی

نظر مخالف

جرج اچ . آلدردیچ